

[Stinus]

at repatrieringen af flygtninge frembyder et særligt problem, som vi må se på.

Vi er klar over, at socialdemokratiet vil stille ændringsforslag til finansloven om, at u-landsbistanden i 1985 skal sættes til 0,79 pct. Det radikale venstre havde gerne set en sådan forhøjelse, men vi er naturligvis bundet af vor aftale med regeringen og vil derfor stemme imod dette ændringsforslag. Det vil vi blive kritiseret eller hånet for, men til gengæld foreslår vi altså nu denne forhøjelse til 0,82 pct. i 1986.

Jeg har her givet baggrunden for, at vi stiller os, som vi gør, med hensyn til u-landsbistanden næste år, men vi vil gerne med det forslag, der nu er til behandling, og som har fået en positiv modtagelse fra et flertal her i folketinget, tilkendegive et klart ønske om sammen med dette flertal at fastlægge stigningstakten for u-landsbistanden, indtil det foreløbige mål, 1 pct. af bruttonationalproduktet, er nået. Selv det vil, som hr. Albrechtsen sagde, kun være et lille plaster. Udviklingslandenes behov for bistand er større end nogen sinde, og efter det radikale venstres opfattelse har Danmark råd til at yde en bistand som den, vi her foreslår, uanset sparebestræbelser, og uanset hvem der sidder i regering i de kommende år.

Kelm-Hansen (S):

Hr. Stinus frygtede, at vi ville håne de radikale, fordi de ikke vil stemme for deres eget forslag ved finansloven. Det kunne der måske være god grund til, når vi har set på, hvordan vi andre blev behandlet, men sådan er vi nu ikke, så vi tager nok tingene til efterretning.

Derudover synes jeg der er allermest grund til at glæde sig over, at der er et klart markeret flertal her i dag for, at vi inden for en overskuelig årrække når den ene procent, og jeg håber, at det under udvalgsarbejdet vil udvikle sig til, at regeringspartierne med det, der i øvrigt er sagt af positive ting om bistanden, også vil tilslutte sig forslaget, så vi kan få det bredest mulige flertal for denne mål-sætning med den ene procent.

Derudover bemærkede jeg, at hr. Bjørn Elmquist med støtte hos den franske udenrigsminister talte om uansvarlighed med hensyn til den opstramning, der er sket af socialdemokratiets holdning til u-landspolitikken.

Nu er jeg ikke nogen stor beundrer – i hvert fald ikke i alle aspekter – af den franske udenrigspolitik, og jeg mener, at en polemisk bemærkning som den, der blev fremsat forleden dag af hr. Cheysson, skal man ikke lægge mere i end højst nødvendigt.

Hvad det konkrete angår, synes jeg, der er meget mere grund til at lægge vægt på den form for uansvarlighed, som den tidligere tyske forbundskansler Willy Brandt har talt om i denne sammenhæng, nemlig den uansvarlighed, som kommer til udtryk ved, at den rige verden ikke i tilstrækkeligt omfang overfører de nødvendige ressourcer til den fattige verden. Det er ikke fremsat som en polemisk bemærkning, det er fremsat på grundlag af et meget dybtgående analysearbejde i den såkaldte Brandtkommission, hvor en lang række førende eksperter fra hele verden har sat sig ned for at vurdere, hvad der sker med denne klode, hvis vi ikke snart sadler om i forhold til den tredje verden. Man siger, at det er en uansvarlig holdning, vi hidtil har indtaget. Det har vi for vores vedkommende ladet os overbevise om, og derfor tager vi den stilling, vi gør i denne sag.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Hvis der er noget, der gør folk rigtig lede og kede af politik, så er det, når politikere siger ét, når de er i regering, og noget andet, når de fører valgkamp og er i opposition.

Derfor er jeg ked af denne diskussion, for hr. Kelm-Hansen kan umuligt have glemt, hvordan socialdemokratiet selv bar sig ad i disse spørgsmål, dengang det var socialdemokratiet, der havde ansvaret for at få alle ting til at passe sammen i det store mønster. Derfor er det ubehageligt at høre hr. Kelm-Hansen åle de radikale for det forlig, der er lavet for næste år, og jeg bryder mig slet ikke om at høre socialdemokratiet på den måde deltage i en overbudspolitik, som SF og VS ellers har patent på.

Min opfordring til hr. Kelm-Hansen skal være, i betragtning af at vi i øvrigt ser fuldstændig parallelt på spørgsmålet om udviklingsbistandens tilrettelæggelse og vi har et fælles ønske om at få udviklingsbistanden til at stige så meget, som det overhovedet er muligt inden for de hensyn, jeg har gjort opmærksom på, altså sammenhængen med vores økonomiske formåen og sammenhængen